

RAFAL JOSSE' KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

43-100 Tychy ul. Baziowa 24

email: rafal.josse@kancelaria-prawna.tychy.pl

ING BŚ 24 1050 1399 1000 0092 0537 0365

NIP 6461097182

tel. 501 496 198

Tychy dnia 2021.07.08.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:

M z o.o.

Sygn. Akt SK 92 / 19

Pismo procesowe skarżącej.

W imieniu skarżącej, w odpowiedzi pismo Sejmu RP z dnia 31 maja 2021 r. strona wnosi o nieuwzględnienie wniosku o umorzenie postępowania oraz podnosi co następuje :

W stanowisku procesowym zawartym w piśmie z dnia 31 maja 2021 r. Sejm RP wnosi o umorzenie postępowania zarzucając iż skarżący zbyt lakonicznie uzasadnił zarzuty skargi, a nadto wskazuje iż nie jest jasnym które brzmienie przepisu zaskarżyła strona. Ponadto zarzuca się iż strona nie wykazała możliwości wznowienia postępowania stanowiącej podstawę wniesienia skargi, co rzekomo jest warunkiem niezbędnym do możliwości wniesienia skargi konstytucyjnej.

Ustosunkowując się do tych twierdzeń podnieść należy, że Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego nadające bieg skardze jest jasne i jednoznaczne. Trybunał wskazał iż nadaje bieg skardze w zakresie zbadania zgodności z Konstytucją normy Art. 408 KPC.

Podnieść w tym miejscu należy uwagę iż zgodnie z Art. 316 § 1 KPC Sąd wydaje orzeczenie mając na względzie stan istniejący w chwili orzekania. Elementem stanu w chwili orzekania jest stan prawny. Oznacza to, że podstawą zaskarżenia jest treść przepisu Art. 408 KPC obowiązująca w chwili orzekania a więc w dniu października 2017 r. albowiem poprzednia treść normatywna przepisu została uznana za sprzeczną z Konstytucją wyrokiem wydanym przez Trybunał Konstytucyjny z dnia 22 września 2015 r.

W tym kontekście budzi zdumienie żądanie zawarte w piśmie z dnia 31 maja 2021 r. aby skarżący udowodnił jak zmiana przepisów (uchylenie normy prawnej) zmieni jego sytuację materialną. Po pierwsze wydaje się być aberracją dowodzenia , że likwidacja bariery formalnej w ustawie nie spowoduje możliwości domagania się ochrony praw niemajątkowych skarżącego, który będzie miał od tego momentu możliwość dochodzenia roszczenia z jakim pierwotnie wystąpił.

Ponadto podnieść należy iż formalne przesłanki wniesienia skargi konstytucyjnej nie przewidują obowiązku wykazania okoliczności iż po uwzględnieniu skargi konstytucyjnej strona skorzysta albo będzie miała prawo skorzystać z możliwości wznowienia postępowania. Żaden przepis ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym nie stawia takiego warunku, podobnie jak formułuje go normą Art. 79 ust. 1 Konstytucji.

W tym miejscu odnosząc się do zarzutu iż skarga jest niedostatecznie uzasadniona a wywody zarzutów strony wobec zaskarżonych przepisów nie są obfite – wskazać należy, że ustawodawca nie nałożył w stronę wnoszącą skargę konstytucyjną obowiązku udowodnienia wszelkich okoliczności uzasadniających zarzut skargi konstytucyjnej czy też obowiązku udowodnienia niezgodności z Konstytucją zaskarżonego przepisu. Ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym wskazuje bowiem iż

Art. 53. 1. Skarga konstytucyjna zawiera:

- 1) określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją;*
- 2) wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego, i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone;*
- 3) uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie;*
- 4) przedstawienie stanu faktycznego;*
- 5) udokumentowanie daty doręczenia wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, o których mowa w art. 77 ust. 1;*
- 6) informację, czy od wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, o których mowa w art. 77 ust. 1, został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.*

Żaden z zacytowanych wyżej wymogów nie wskazuje na obowiązek uprawdopodobnienia czy wykazania przez skarżącego niekonstytucyjności przepisów. Ustawodawca racjonalnie bowiem zauważył, że o ile określenie kwestionowanego przepisu, wskazanie naruszonych wolności i praw oraz uzasadnienie zarzutu - pozostają w możliwościach przeciętnego zawodowego pełnomocnika, to już właściwa, dogłębna i nie budząca wątpliwości analiza skutków działania zaskarżonej normy prawnej może przekraczać możliwości pojedynczej osoby – nawet jeśli jest ona zawodowym pełnomocnikiem.

Zważyć należy, że ocena skutków działania normy prawnej (a więc także analiza w zakresie korelacji zaskarżonej normy prawnej Konstytucją) zastrzeżona została w ustawie do wyłącznej właściwości Trybunału Konstytucyjnego. To Trybunał bowiem składa się z panteonu osób zawodowo związanych ze stosowaniem prawa. To Trybunał może dokonać prawidłowej i wszechstronnej oceny zaskarżonej normy prawnej (po zaczerpnięciu wskazanych w ustawie opinii Sejmu, prokuratura Generalnego i RPO) - a to jak wskazuje Art. 190 ust. 5 Konstytucji w składzie wieloosobowym. Wywieść więc należy, że taka konstrukcja trybu procedowania nad skargą w połączeniu z gramatyczną treścią Art. 53 Ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – wyklucza obowiązek udowodnienia czy uprawdopodobnienia zasadności skargi na etapie złożenia skargi.

Strona skarżąca, prozaicznie rzecz ujmując ma jedynie wskazać zaskarżony przepis, opisać dokładnie stan faktyczny i uzasadnić (nawet pobieżnie) swój pogląd dlaczego zaskarżony przepis w odczuciu strony narusza jej prawa i wolności konstytucyjne oraz w jaki sposób miało to miejsce. Dopiero „konsylium” panteonu świata prawniczego Państwa, po zasięgnięciu opinii organów wskazanych w ustawie, jest w stanie prawidłowo i wszechstronnie ocenić trafność zarzutu skarżącego.

Na marginesie podnieść należy, że wywód skargi konstytucyjnej w przedmiotowej sprawie nie jest prozaiczny. Wywód zawiera precyzyjne i rzeczowe wskazanie zakresu zaskarżenia i przyczyn dla których podniesiono zarzut niekonstytucyjności wskazanych w skardze przepisów. Jak wskazuje się w doktrynie uzasadniając roszczenie w piśmie procesowym należy w miarę możliwości formułować treść pisma zwięźle i przejrzysto, unikając epatowania skomplikowanymi formułami tak, aby uniknąć przerostu formy nad treścią. Takie formułowanie pism procesowych wyraża także szacunek dla adresata pisma procesowego, którego wiedza prawnicza nie budzi przecież wątpliwości a więc nie trzeba tłumaczyć w pismach wszystkich istotnych zagadnień występujących w sprawie.

Z tych względów uzasadnienie skargi konstytucyjnej było zwięźle aczkolwiek rzeczowe. Skarga wymieniała enumeratywnie konstytucyjne wolności lub prawa jakie zdaniem skarżącego zostały naruszone oraz uzasadnienie tego poglądu. Wnoszenie więc przez o umorzenie postępowania w przedmiocie skargi konstytucyjnej obywatela zdaje się budzić zdumienie.

Wskazać nadto należy, że przedmiotowa kwestia wpływu braków formalnych na możliwość lub brak możliwości rozpoznania sprawy była już wielokrotnie przedmiotem rozważań judykatury. I tak przykładowo w Postanowieniu z dnia 3 listopada 2015 r. wskazał Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie pod Sygn. Akt II Cz 2508/15 iż „zważył co następuje : *pozew jako kwalifikowany rodzaj pisma procesowego powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego (Art. 126 KPC) , nadto zawierać dokładne określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, a w miarę potrzeby uzasadniających również właściwość sądu (Art. 187 KPC). Zgodnie z Art. 130 § 1 KPC jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu w skutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty , przewodniczący wzywa stronę , pod rygorem zwrotu pisma, do poprawienia, uzupełnienia, lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Żądanie wypełnienia przez stronę wymogów formalnych pisma procesowego nie należy jednak do sfery uznaniowości przewodniczącego. **Obowiązek ten aktualizuje się wyłącznie wówczas, gdy wobec niezachowania warunków formalnych, pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu. Wezwanie do uzupełnienia braków formalnych jest zastrzeżone i ograniczone wyłącznie do takich braków, które faktycznie uniemożliwiają nadanie sprawie biegu. Tym samym wyłączona jest jakakolwiek dowolność**”.*

Podobnie Sąd Okręgowy w Katowicach w Postanowieniu z dnia 18 września 2019 r. wydanym pod Sygn. Akt IX Pz 107 / 19 wskazał : *przepis Art. 373 KPC (i także przepis Art. 370 KPC) należy odczytywać łącznie z Art. 130 KPC. Odrzucenie apelacji z powodu niezpełnienia braków formalnych w wyznaczonym terminie dotyczy zatem tylko takich braków , które uniemożliwiają nadanie apelacji prawidłowego biegu (postanowienie SN z dnia 11 grudnia 2009 r. w sprawie II Uz 43/09 LEX nr 583825). Podzielając tą konstatację wskazać należy, że **dokładne i nie budzące wątpliwości określenie przedmiotu zaskarżenia (...) nie stanowiło przeszkody w nadaniu biegu sprawie.***

Reasumując Sejm wskazuje na konieczność umorzenia postępowania z uwagi na wadliwość (lakoniczność) uzasadnienia skargi. Stanowiskiem tym w sposób zdumiewający **deprecjonuje orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego** który po wstępnym rozpoznaniu skargi w trybie Art. 60 ustawy o Trybunale – uznał skargę za dostatecznie uzasadnioną

Przypomnieć więc należy, że jak wskazuje się w ugruntowanej doktrynie i judykaturze tzw. „ *oczywista bezzasadność* ” powołana w Art. 61 ust.4 ustawy o Trybunale występuje jedynie wtedy gdy, jak przykładowo wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu Wyroku z dnia 3 listopada 2009 r. Sygn. Akt I ACz 744/ 2009 - kiedy mamy do czynienia z sytuacją gdy *Oczywista bezzasadność roszczenia to zatem bezzasadność nie budząca jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że roszczenie, z którym występuje powód, nie zasługuje na udzielenie mu ochrony prawnej, przy czym wniosek taki nasuwa się niezwłocznie po zaznajomieniu się z roszczeniem i jego podstawą faktyczną i prawną. Roszczenie może bowiem być oczywiście bezzasadne zarówno z przyczyn faktycznych (gdy wnioski wysnute przez stronę z powołanych przez nią okoliczności faktycznych są rażąco sprzeczne z zasadami logiki) bądź z przyczyn prawnych, gdy każdy prawnik bez głębszej analizy, z góry, może ocenić, że roszczenie nie może być uwzględnione (np. z powodu oczywistego braku dopuszczalności drogi sądowej)*

Jak wywiódł w dalszej części uzasadnienia Sad Apelacyjny o oczywistej bezzasadności **nie można mówić** gdy organ wydający orzeczenie w ramach wstępnej kontroli doszedł do wniosku o *oczywistej bezzasadności roszczenia (...) po przeprowadzeniu stosunkowo szerokiej analizy żądania powoda w kontekście okoliczności faktycznych wynikających ze sprawy (...) oraz w oparciu o poglądy Sądu Najwyższego zawarte w cytowanych w zaskarżonym postanowieniu orzeczeniach. Dokonując takiej analizy Sąd dokonał w istocie oceny żądania powoda bez merytorycznego rozpoznania sprawy, co jest niedopuszczalne na tym (wstępnym) etapie postępowania.*

W sprawie nie sposób dostrzec żadnych elementów „oczywistości” skoro uzasadnienie stanowiska Sejmu RP wymaga 35 stron uzasadnienia. Wbrew twierdzeniom pisma procesowe z dnia 31 maja 2021 r. skarga konstytucyjna nie jest dotknięta jakimkolwiek brakiem formalnym uniemożliwiającym jej rozpoznanie.